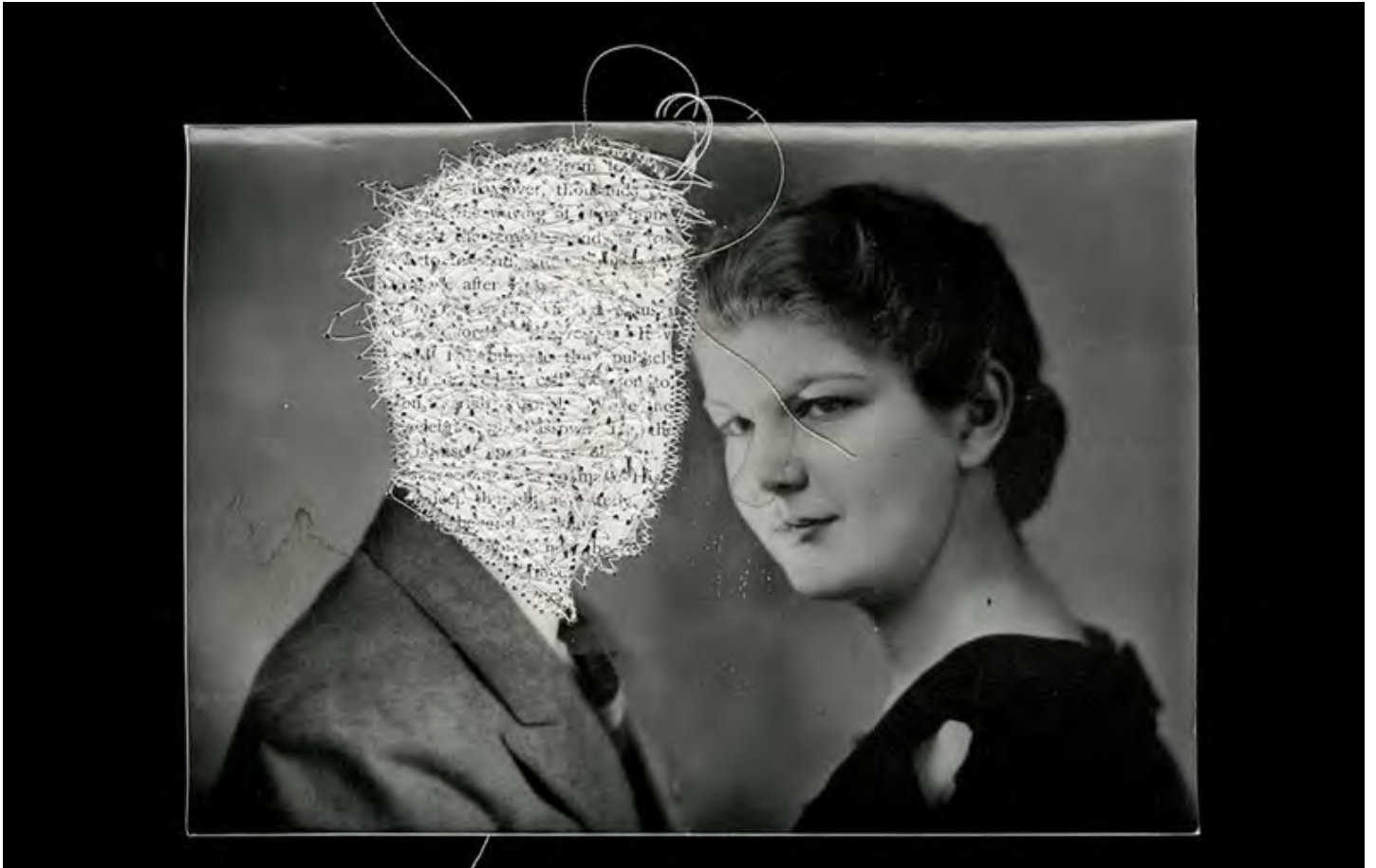

Szabó Attila REMÍZ

Szakadt kabátját fölveszi,
sálat borít rá, hurka kacska,
fején kalap, s tán virágot is tűz
a csálén fejére csapott kalapra.
Így indul el, nem köszön.

A cipőt meg, istenem, elfelejti.
Hogy szabadkozni ne kelljen,
a folyosóról visszanyúl,
s fűzőjénél fogva húzza ki.
A szabadsághoz emígy viszonyul.

Megtorpanva mindig, mint aki
induláskor tudja még, mit akar,
de aztán visszatartja valami,
valami sóhaj vagy emlék,
valami másképp volt nemrég.

Vár. Talán, hogy visszahívják.
Vagy rászóljanak, menjen már.
Miért is. Meg minek.
Mit elmondani nem tud,
úgysem mondhatja el senkinek.

Elindul.

Kabátját felakasztja, rá a kalap,
föle tekerve sálja,
s a cipőszekrény mellé vissza a cipő.
Az ajtót kulcsra zárja.

Könnyed huzattal penderül
az asztal mellé vissza,
ahol csendben ül,
keresztbe tett lábbal
az a másik.

Rá se néz, meg ő sem,
fixál
az asztalon maradt kenyérszeletre.
S a szalvéta csücskéből tépeget,
szeretsz-e, nem szeretsz-e.

Feladtad a csekkeket?
Kettőre nem volt pénzem.
Majd jövő héten.
Így múlatnak.
Fontos.

Úgy amúgy? Semmi.
Szeretnék valamit enni.
Én is. Mi van itthon?
Itthon? Álom.

Aztán pihenni térnek
a hétköznapok.
Szép színek vannak a lakásban.
És jó illatok.

kép | Liz Stekete, lensculture.com